

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 230/2025-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Kubovičom, LL.M., M.Sc., M. R. Štefánika 3080/14, Sereď, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 44Ek/299/2024 z 8. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a napadnuté konanie

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 17. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom všeobecného súdu označeného v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení povinného účastníkom exekučného konania vedeného pod sp. zn. 44Ek/299/2024 na účely vymoženia dlžného výživného v sume 8 900 eur a bežného výživného v sume 100 eur mesačne. Sťažovateľ v zákonnej lehote po prevzatí upovedomenia o začatí exekúcie podal návrh na zastavenie exekúcie s odôvodnením, že svoju vyživovaciu povinnosť plnil riadne a včas, najmä v hotovosti do rúk matky maloletej. K návrhu sťažovateľ priložil listinné dôkazy, z ktorých väčšina svedčila o úhrade výživného vo vzťahu k neskoršiemu obdobiu, než za ktoré matka požadovala vykonať exekúciu (apríl 2014 až august 2021). Vo vzťahu k rozhodnému obdobiu sťažovateľ predložil potvrdenie o vklade hotovosti z 26. júla 2021 a výpis z účtu z 13. apríla 2024. V návrhu na zastavenie exekúcie sťažovateľ najmä popisoval motiváciu zákonnej zástupkyne maloletej k podaniu návrhu na exekúciu. Sťažovateľ neoznačil svedkov, ktorých by navrhoval vypočúť na preukázanie svojich

tvrdení, neoznačil prípadné listinné dôkazy – výpovede svedkov v trestnom konaní ani nepožadoval pripojiť súdny spis v trestnej veci.

3. Okresný súd uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom 13. augusta 2024 I. výrokom exekúciu v časti zameškaného výživného vo výške 700 eur a v časti bežného výživného vo výške 100 eur za mesiac 3/2024 podľa § 61 k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku zastavil; II. výrokom návrh povinného na zastavenie exekúcie vo zvyšnej časti podľa § 611 ods. 3 Exekučného poriadku zamietol; III. výrokom priznal oprávnenej proti povinnému nárok na náhradu trov exekučného konania v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie vo výške 153,83 eur, ktoré budú vymáhané na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, a IV. výrokom súd povinnému náhradu trov konania v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie nepriznal.

4. Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť, namietajúc nedostatok odôvodnenia, pretože okresný súd neodpovedal na kľúčovú otázku, či tvrdenie o zaplatení/nezaplatení výživného je pravdivé. V tomto podaní sťažovateľ uviedol, že Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Trnava pod ČVS: ORP-1704/4-VYS-TT-2023 vedie trestné konanie proti sťažovateľovi vo veci prečinu zanedbania povinnej výživy, kde sa 9. septembra 2024 uskutočnili výsluchy svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorých tvrdenia jednoznačne dokazujú, že výživné v inkriminovanom období platil. Sťažovateľ navrhol, aby si súd pripojil už uvedený spis a oboznámil sa s ním.

5. O sťažnosti rozhodol okresný súd obsadený sudcom napadnutým uznesením z 8. januára 2025 tak, že sťažnosť sťažovateľa zamietol. V odôvodnení zopakoval, že exekúcia je vedená na vymoženie zameškaného výživného len v rozsahu obdobia 4/2014 – 8/2021. Preukázané úhrady povinným v období 9/2021 – 2/2024 nie sú teda medzi účastníkmi konania sporné. Súd pre úplnosť dodal, že v prípade, ak povinný uhradil výživné aj po začatí exekúcie, t. j. po 22. marci 2024, pôjde o plnenia, ktoré nezohľadňuje súd, ale zohľadňuje ich pri vymáhaní pohľadávky oprávnenej poverený súdny exekútor. Ak povinný plní v prospech oprávneného po začatí exekúcie, pôjde vždy o vymoženie, resp. prijatie plnenia v rámci exekúcie. Súd k tvrdeniu povinného, že v uvedenom období od 4/2014 do 8/2021 uhradil oprávnenej výživné v hotovosti a dokonca platil vyššie výživné, ako mu bolo určené súdom, uviedol, že povinný toto svoje tvrdenie nepreukázal. Súd teda nemal k dispozícii žiadny relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval tvrdenie povinného. Navyše súd uviedol, že konanie o návrhu povinného na zastavenie exekúcie nie je ovládané revíznou zásadou. Povinný, na ktorom leží dôkazné bremeno, musí preukázať dôvody neprípustnosti exekúcie, musí súdu poskytnúť relevantné skutkové tvrdenia a tieto aj preukázať listinnými dôkaznými prostriedkami. V napadnutom rozhodnutí sa sudca stotožnil s posúdením neunesenia dôkazného bremena (mimo zastaveného rozsahu). Z výrokov uznesenia vyššieho súdneho úradníka, ako aj z jeho odôvodnenia jednoznačne vyplýva, že z dôkazov vnesených do konania súd určil, že okrem 700 eur je exekúcia vedená dôvodne, a teda že tvrdenia oprávnenej sú v prevažnej miere pravdivé. Povinný v sťažnosti nepodal vecné a právne argumenty, ktoré by vyvracali oprávnenosť uplatneného nároku.

6. Vo vzťahu k návrhu na vykonanie dokazovania trestným spisom okresný súd v napadnutom uznesení uviedol, že dôkazy, ktoré boli vykonané v trestnom konaní, mohli a mali byť navrhnuté a vykonané v rámci tejto exekúcie vrátane svedeckých výpovedí [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Tieto dôkazné prostriedky je na účely dokázania relevantných skutočností možné

realizovať aj v rámci exekučného konania. Dôkazný návrh však musí byť podaný včas v zmysle zásad stanovených § 61k ods. 2 a3 Exekučného poriadku spolu s návrhom na zastavenie exekúcie.

7. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou atakuje právne závery napadnutého uznesenia, ktoré podľa jeho názoru porušujú jeho právo na spravodlivé súdne konanie a súdnu ochranu, pretože okresný súd nevykonával riadne dokazovanie, keď nepripojil trestný spis a neoboznámil sa so skutočnosťami v ňom uvedenými, najmä výsluchmi svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Skutočnosť, že v exekučnom konaní možno vypočúť svedkov, nie je prekážkou na vykonanie iných dôkazov. Je úplne bežnou praxou, že súdy si pripájajú spisy z iných konaní. Okresný súd preto nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a neposkytol sťažovateľovi súdnu ochranu. Sťažovateľ ďalej namietol, že okresný súd svoje rozhodnutie oprel o taký právny názor, ktorého aplikovanie má za následok porušenie právnej istoty a princípov právneho štátu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces a súdnej ochrany v dôsledku nevykonania dôkazu navrhnutého po prvýkrát v sťažnosti proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie, teda po lehote ustanovenej Exekučným poriadkom na podanie návrhu na zastavenie exekúcie.

9. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem súdmi s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody ústavne relevantnej intenzity.

10. Ústavný súd v prejednávanej veci nezistil taký výklad a aplikáciu relevantných právnych ustanovení, ktorých účinky by boli nezlučiteľné s označenými právami sťažovateľa alebo ktoré by popierali samotný obsah a zmysel aplikovaných noriem. Ústavný súd považuje okresným súdom poskytnuté odpovede na námietky sťažovateľa proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, ako aj posúdenie včasnosti návrhu na vykonanie dokazovania za ústavne akceptovateľné.

11. K nastolenej problematike namietaného výkladu § 61k Exekučného poriadku už ústavný súd zaujal stanovisko uznesením sp. zn. I. ÚS 404/2021 z 13. októbra 2021, z ktorého v podstatnom vyplýva, že tzv. koncentračná zásada exekučného konania zakotvená v § 61k ods. 2 Exekučného poriadku sa prejavuje v tom, že povinný pod ťarchou neprihliadnutia na jeho procesný úkon je povinný uviesť všetky relevantné tvrdenia a zároveň k tomu prislúchajúce dôkazné návrhy v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Ak ich podá oneskorene (napr. procesné tvrdenie či dôkazný návrh), súd na ne neprihliadne. Exekučný súd aj so zreteľom na § 61k Exekučného poriadku, ako aj so zreteľom na § 245 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) nemôže prihliadnuť na dôkazy, ktoré mohol účastník exekúcie použiť už pri podaní návrhu na zastavenie exekúcie, a teda nemôže vyhodnotiť sťažnosť ako dôvodnú a rozhodnúť podľa § 250

ods. 2 CSP. Je neprípustné v exekučnom konaní vzhľadom na jeho podstatu a účel, aby si účastník exekúcie odkladal tvrdenia a dôkazy na neskôr. Ani v prejednávanej veci nemá ústavný súd dôvod sa od skôr zaujatého stanoviska odkláňať.

12. Sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom v návrhu na zastavenie exekúcie podanom v zákonnej lehote uviedol všeobecné tvrdenia o splnení dlhu, motivácii matky maloletej na začatie exekúcie a preukázal úhradu len niektorých platieb v rozhodnom období v rozsahu 700 eur. Návrh na vykonanie dokazovania výsluchom svedkov alebo pripojením spisu neuviedol v tejto lehote. Až po vydaní uznesenia vyššieho súdneho úradníka v sťažnosti po prvýkrát navrhol vykonanie dokazovania trestným spisom s označením jeho čísla. Okresný súd v napadnutom uznesení považoval tento návrh na dokazovanie za oneskorene uplatnený. S poukazom na svoju predchádzajúcu judikaturu považuje ústavný súd tento právny názor za ústavne akceptovateľný a zodpovedajúci koncentrácii konania, sporovému charakteru konania a procesnej zodpovednosti strán sporu.

13. Z uvedených dôvodov ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a označenými základnými právami sťažovateľa nezistil takú príčinnú súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vyslovenia ich porušenia po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu